

ပန်းသိင်္ခ

မျက်ဝန်းငါသစ္စာ

အခန်း(၁)

‘ကိုမိုးအောင်’

လှေကားကို လှမ်းတက်ခါနီးဆဲဆဲမှာ ပဲ ခေါ်သံကြောင့်
ခြေစုံရပ်သွားရင်း ငဲ့စောင်းကြည့်မိသည်။ ။

‘ဘယ်က ပြန်လာတာလဲဟင်’

ဝင်းက သူ့ဘက်လျှောက်လာရင်း မေး၏။

‘မနက်စောစော လမ်းလျှောက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကပြန်လာတာ
,

ဝင်းက တောက်ပစွာ ပြုံးရင်း...

‘အခုပဲ အပေါ်ထပ်တက် လာပြီး ဖိတ်မလို့ ’

‘ကျွန်တော့်ကိုလား’

‘အန်တီနဲ့ ကိုမိုးအောင် နှစ်ယောက်လုံးကိုပေါ့’

‘မေ့မေ့ကိုကော၊ ဟုတ်လား’

မိုးအောင်က နားမလည်နိုင်သလို မေး၏။

‘အင်း... ဝင်းတို့ အိမ်မှာ ညနေကျရင် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကျွေးမယ်လေ
,

‘အကြောင်းက...’

မိုးအောင်က စွပ်ထားသော လက်အိတ်နှစ်ဖက်ကို ချွတ်ပစ်ရင်း မေး၏ ’

‘မောင်လေးမွေးနေ့’

‘ဟာ... ဒါဆို ဘတ်ဒေး ပရဲစဉ်လိုတာပေါ့’

‘ရပါတယ်၊ အချင်းချင်းတွေဟာ’

‘မဟုတ်တာ၊ ဒါမျိုးက အချင်းချင်းတွေပဲ ပေးရတာပဲ’

‘ထားပါတော့ ကိုမိုးအောင်၊ စက်ဘီး ဘယ်မှာ ထားခဲ့လဲ’

‘လမ်းထိပ်မှာ ၊ ကိုသက် အိမ်မှာ လေ’

မနက်ပိုင်းဆို ပြိုင်ဘီးတစ်စီးနှင့် ထွက်တတ်တာ ဝင်းက သိနေပုံပါ။

လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာတာမဟုတ်မှန်း စက်ဘီးစီးပြီးပြန်လာတာမှန်း အတပ်သိနေ၏။

‘ဆက်ဆက်လာခဲ့ရမှာ နော်’

‘လာမှာ ပေါ့၊ ဘယ်မလာရှိပါ့မလဲ၊ တကူးတက သွားရတာလဲ မဟုတ်ဘူး ၊ အပေါ်ထပ်အောက်ထပ်ဟာ၊ လှေကားဆင်းရုံလေးနဲ့ ရောက်နေတာပဲ၊ မလာရှိပါ့မလား’

‘ဒါဆိုပြီးရော၊ ဝင်း စောင့်နေမှာ နော်’

ဝင်းက ဆံပင်ရှည်တွေကို လက်နှင့်စုသိမ်း အရှေ့ယူချရင်းပြော၏။

‘ဧည့်သည် တွေ များမှာ လား’

‘ဘာလို့ လဲ ကိုမိုးအောင်’

‘ဪ... ညနေ အပြန်ကျရင် ကိုသက်တို့ အိမ်မှာ လဲ ကားဝင်ထားခဲ့ရင် ကောင်းမလားလို့ ပါ’

မိုးအောင်က အားတုံအားနာအပြီးနှင့် ပြော၏။

ဝင်းတို့ က မြေညီထပ်မို့ သူတို့ အခန်းထဲပဲ ကားသွင်းထားရတာ၊ ကားထားဖို့ အခက်အခဲကို ဝင်းတို့ က ကူညီသည် ။

လမ်းပေါ်မှာ သည် အတိုင်း ရပ်ထားရတာထက်စာရင် ဝင်းတို့ အိမ်ထဲမှာ က ပိုကောင်းသည် ပေါ့။

ဝင်းကလည်း သူ့အပေါ် အရမ်းနွေးထွေးသည် ။

ဝင်းတို့ ဘက်ကဆက်ဆံရေးပြေလည်လွန်းတော့ မိုးအောင်ပင် အားနာရသည် အထိ။

သားအမိနှစ်ယောက်တည်းရှိသော မိုးအောင်တို့ ကို ဝင်းတို့ က တရင်းတနှီး ဆက်ဆံသည် ။ ဝင်း မေမေနှင့် မိုးအောင် မေမေလည်း ရင်းနှီးခင်မင်သည် ။

နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လို ဝင်ထွက်နေကြပေမယ့် ဝင်းက စည်းစနစ်ရှိသည် ။ အကြောင်းမဲ့ အသားလွတ်ကြီး လာမရောတတ်ပါ။

ပြောစရာရှိတာပဲ ပြောသည် ။ အပိုတွေ မထွင်တတ်။

အဲဒါတွေပဲ မေမေ အမှတ်ပေးနေတာ။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူကတော့ လုံးဝ ရင်မခုန်။ ဝင်းကို ရိုးသားစွာပဲ ခင်မင်သည် ။

ဝင်းဘက်က သဘောထားကိုတော့ ရေးတေးတေးသဘောပေါက်သည် ။ မိုးအောင်က စိတ်မပါလျှင် ဘာမှ မလှုပ်ရှားချင်။ အရာရာကို ဆန္ဒနဲ့

ငဲ့ပဲ လုပ်ကိုင်ချင်သည်။ ။

အိမ်ထောင်တစ်ခုကို အရာရာအဆင်ပြေတာနှင့်ပဲ တည်ထောင်လို က်ရတော့မှာ လား။

ဘယ်ဟုတ်ပျံ့မလဲ။

အရေးကြီးတာက နှလုံးသား နှလုံးသားရဲ့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု ရှိ လာမှ ပဲ ကြိုးစားလှုပ်ရှားမည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ မမြတ်နိုးဘဲ တစ်သက်လုံး အ တူနေသွားရမှာ အင်မတန် ပျင်းရိစရာ ကောင်းသည်။ ။

ဘယ်လိုလုပ် မချစ်ဘဲ အတူနေနိုင်မှာ လဲ။

မိုးအောင်ကတော့ တစ်မိမ့်မိမ့်ကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေနိုင်မည့် အမျိုးသ မီးကိုပဲ လက်ထပ်ယူမည်။

တစ်ဖက်တည်း ချစ်ရုံနှင့်လည်း မပြည့်စုံသေး ဟိုဘက်ကလည်း မိုး အောင်ကို စွဲမက်စွာ အလိုရှိနေရမည်။

ဟိုဘက်က တစ်ဖက်တည်းနှင့်လည်း မလုံလောက်သေး သူ့ဘက်က ချည်းပဲ သည်းသည်းလှုပ်လှုပ် ချစ်ပြနေလျှင် မိုးအောင် စိတ်ညစ်ရမှာ ကျိန်းသေ။

ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်တာလည်း အချုပ်အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခုပဲမဟုတ် လား။

သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် မျှမျှတတ မေတ္တာညီမှ ပျော်စရာကောင်းမှာ ။

သေချာတာက ဝင်းကိုမှ မနှစ်သက်တာ။ မိတ်ဆွေလိုတော့ ခင်မင်သ ည် ။

သို့ပေမယ့် ရင်ခွင်ထဲထားပြီး တယုတယ ကြင်နာဖို့ တော့ စိတ်သွင်း
ဖို့ တောင် မရပါ။

ရင်ခုန်သံကလည်း အားနာပါးနာတောင် ထွက်မလာ။

သည် တော့ ဝင်းဆီက မေတ္တာရဖို့ သူ ကြိုးစားချင်စိတ် မရှိတော့တာ
ဟာ အဆန်းတော့ မဟုတ်။

‘ရပါတယ် ကိုမိုးအောင်၊ အပြင်ဘက်မှာ ခဏရပ်ထားပြီး ဧည့်သည်
ပြန်သွားမှ အိမ်ထဲသွင်း လိုက်လေ’

ဝင်းက စီစဉ်ပေး၏။

‘တော်ကြာ ကိုမိုးအောင် အ လုပ်သွားခါနီး၊ ကိုသက်တို့ အိမ်အထိ
လျှောက်နေရမှာ ပေါ့’

‘တစ်ရက်တလေပဲဗျာ၊ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး’

‘ကိုမိုးအောင်ကလဲ အားနာတတ်တာ လွန်ရော’

‘ဟုတ်တယ်ဗျ... ကျွန်တော် ဝင်း တို့ ကို အားနာတာအမှန်ပဲ’

‘ဒီလမ်းထဲမှာ ဂိုဒေါင်ကလဲ မရှိဘူး၊ ကိုသက်တို့ အိမ်မှာ လဲ ကားက
နှစ်စီး၊ ဝင်းတို့ ကား ဝင်ထွက်ဖို့ အခက်အခဲဖြစ်မှာ လဲ ကျွန်တော် သိနေ
တယ်’

‘အဲဒါကြောင့် ည အပြန်မိုးချုပ်ရင် အပြင်လမ်းမှာ ပဲ ထားလိုက်တာ
ပေါ့၊ ဟုတ်လား ကိုမိုးအောင်’

မိုးအောင်က ပြန်မဖြေဘဲ ပြုံးနေလိုက်၏။

ဝင်းက မျက်စောင်းလေးရွယ်ရင်းမှ ...

‘ဝင်းတို့ က ဘယ်လောက်ခင်ခင် ကိုမိုးအောင်က အမြဲစိမ်းနေမှာ ပဲ

ဆိုတာ သိပါတယ်၊ အန်တီကမှ မိတ်ရင်းတွေလို ဆက်ဆံသေးတယ်’

‘မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ လိုအပ်တာရှိရင် ကျွန်တော့်ဘက်က အချိန်မရွေး ပြန်ကူညီမှာ ပါ၊ ယုံပါ၊ မိတ်ဆွေစစ်တွေလို သဘောထားပါတယ်’

‘အဲဒါဆို အားမနာကြေးလေ’

မိုးအောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘နောက်တစ်ခါ အပြန်နောက်ကျလဲ အိမ်ထဲဝင်ထားပါနော်’

‘ကောင်းပါပြီ’

‘အန်တီကိုလဲ ပြောပေးပါနော်၊ အင်းလေ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဝင်းလဲ အပေါ်တက်ပြီး ပြောဦးမှာ ပါ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က မေ့တတ်တယ်၊ ဝင်းပဲပြောပါ’

‘အင်း... အင်း’

မိုးအောင်က လှေကားထစ်တွေကို ပြေးတက်ခဲ့သည် ။ တံခါးဝမှာ ရပ်ရင်း ဘဲလ်နှိပ်လိုက်တော့ မေမေက လာဖွင့်ပေးသည် ။

‘သားပြန် လာပြီ၊ အတော်ပဲ၊ ဖြူဖွေးဆီက ဖုန်းလာသွားတယ်’

‘ဟာ... ဒီလောက် အစောကြီး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ သူ့ကိုဝင်ခေါ်ပေးနိုင်မလား၊ မေးတာပဲ၊ သူတို့ ဖယ်ရီက သုံးလေးရက် မလာဘူးဆို’

‘ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သား ညကပြောဖို့ မေ့သွားတယ်၊ ကြိုပို့ စီစဉ်ထားတဲ့ ကားက ဘာဖြစ်မှန်း မသိတာနဲ့ ဝပ်ရှော့ပို့ထားရတယ်’

‘ဒါဆို ဝန်ထမ်းတွေ လာဖို့ ခက်ကုန်မှာ ပေါ့’

‘ကျွန်တော်လဲ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှန်း မသိသေးဘူး၊ အရောင်းစာ
ရေးမလေးတွေ ကားအခက်အခဲ ရှိမှာ တော့ အမှန်ပဲမေမေ၊ ဒါပေမယ့်
သုံးလေးရက်ပါ’

‘ဖြူဖွေးကိုတော့ သား ကြိုပို့လုပ်ပေးရမှာ ပေါ့’

မိုးအောင် တစ်ချက် စဉ်းစားသည်။ ။

‘မလုပ်ပေးချင်တာတော့ အမှန်ပဲ’

မေမေက မိုးအောင်ကို စိုက်ကြည့်၏။

‘ဘာလို့ လဲ သားရဲ့ ’

‘တော်ကြာ ဟိုပြောဒီပြော ပြောရင် သားက ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ’

‘ဘယ်သူကပြောမှာ လဲ သား’

‘စာရေးမတွေပေါ့၊ ဖြူဖွေးကိုဆို မကြားတကြား သားရှေ့တင်
စနေကြတာ’

‘ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့၊ ပိုင်ရှင်နဲ့ မန်နေဂျာပဲဟာ’

‘သားက ကင်းကင်းပဲ နေချင်တယ်’

‘ကိုယ့်စိတ်လုံရင် ပြီးတာပဲ’

‘မေမေကလဲဗျာ’

မိုးအောင် စိတ်ရှုပ်လာ၏။ ဖြူဖွေးက မေမေဆရာရဲ့ သမီးလေး။ မေ
မေက ဖြူဖွေးတို့ မိသားစုဆို အမြဲတမ်း တစ်ရေးတစ်ယူ။

မိုးအောင်လည်း စေတနာရှိပါသည် ။ ခင်မင်မှုလည်း ရှိသည် ။ လူ

တွေပါးစပ်ကို ကြောက်လန့်လို့ သာ။

ကိုယ်မှန်နေလည်း လူတွေက ပြောနိုင်တာမဟုတ်၊ အထင်နှင့် ဇွတ်ထင်နေကြတာ။

‘အင်းလေ.... နောက်နေ့ မကြိုရင်နေ၊ ဒီနေ့တော့ သွားကြိုပေးလိုက်ပါကွယ်၊ မေမေက သားလာမယ်၊ စောင့်နေလို့ ပြောထားပြီးပြီ’

‘ဟုတ်ကဲ့... မေမေ’

‘သား မုန့်စားခဲ့ပြီးပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့...မေမေကော’

‘အင်း... စားပြီးပြီ’

‘သား ရေချိုးတော့မယ် မေမေ’

တံခါးဝမှာ ရပ်ပြောနေကြတာ၊ မိုးအောင်က ခုမှ တံခါးပိတ်သည် ။

‘ချိုးလေ... မေမေ ကော်ဖီပူတစ်ခွက်တော့ ဖျော်ထားမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မိုးအောင် နှုတ်ခမ်းတွေပြုံးကျသွားသည် ။ မေမေက အမြဲအရိပ်ကြည့်ချစ်သည် ။ လစ်ဟာချက်မရှိ ပြုစုသည် ။

တစ်ခါတလေ သူစဉ်းစားမိသည် ။ သူ့အိမ်ထောင်ဖက် အမျိုးသမီးက သူ့အပေါ် သည် လောက်တောင် ကောင်းနိုင်ပါ့မလား။

မေမေ့လောက် ဂရုတစိုက် ယုယနိုင်ပါ့မလား၊ မေမေ့လို ယဉ်ကျေးနူးညံ့ သိမ်မွေ့ပါ့မလား။

အမေနှင့်တူသော မိန်းကလေးမျိုးပဲ သူ လိုချင်သည် ။ အနာဂတ်ဆို

တာ မှန်းကြည့်ရခက်လွန်းလှသည်။ ။ ထင်ထားသလိုလည်း ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မည်။ မထင်မှတ်လောက်အောင် ထူးခြားကောင်းမွန်တာတွေနှင့်လည်း တွေ့နိုင်သည်။ ။

ရေချိုးခန်းထဲ ရေဝင်ချိုးခြင်း မရှိခင် အခန်းထဲဝင်ကာ အင်္ကျီတွေ ဘောင်းဘီတွေချွတ်သည်။ ။ ပြီးတော့ သည် နေ့ဝတ်ရမည့် အဝတ်အစားတွေ ရွေးလိုက်၏။ မိုးအောင်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် လွတ်လပ်သော အဝတ်အစား ဖက်ရှင်တွေပဲ ကြိုက်သည်။ ။ ထူထဲလေးလံတာတွေ သိပ်မကြိုက်တတ်ပါ။

‘သားရေ... ဖြူဖွေး ဖုန်းပြန်ဆက်တယ်’

‘လာပြီ မေမေ’

မိုးအောင် ဧည့်ခန်းကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားရင်း ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ ။

‘ဖြူဖွေးလားပြော’

‘ကိုအောင်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကိုအောင် ဖြူဖွေးကို ဝင်ခေါ်ပေးပါလား’

မေမေ့ကိုတော့ အလွယ်တကူ အားမနာတမ်း ငြင်းနိုင်ပေမယ့် ဖြူဖွေးကိုတော့ ခပ်တင်းတင်း ငြင်းပစ်ရမှာ ခက်နေသည်။ ။

‘ဖြူဖွေး ဒီနေ့မလာဘဲတောင် နေမလို့’

‘ဟာ... ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ အလုပ်တွေ အများကြီးဟာ’

‘ဟုတ်တယ်’

မိုးအောင် မျက်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။ ။ ဖြူဖွေးက သူ မငြင်းဆန်နိုင်အောင် အပိုင်ကိုင်သည်။ ။ အဲသည် လို စိတ်ဓာတ်မျိုးကို သူ အထင်သေးသည်။ ။ မုန်းသည်။ ။

‘ဖြူဖွေးဖျားနေတာ၊ လေးဘီးငှားလာလဲ လေတိုက်မှာ စိုးလို့ သူငယ် ချင်းတွေဆီ ဆက်ကြည့်သေးတယ်၊ လမ်းကြိုလဲ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး’

‘ဖျားနေတာ ဟုတ်လား’

မိုးအောင် မျက်ခုံးရှုံ့သွား၏။

‘ကောင်းပြီလေ... ကိုယ်ဝင်ခေါ်မယ်’

‘ခဏပါ ကိုအောင်ရဲ့ ၊ ဖြူဖွေးတကယ်မလာနိုင်တာ အရမ်းလဲ အား နာတယ်’

မိုးအောင် စဉ်းစားရခက်သည်။ ။ မနေ့ညနေ ပြန်သွားတုန်းက အ ကောင်းပကတိ၊ ခုမှ ဘယ်လိုကဘယ်လို လူမမာလုံးလုံး ဖြစ်သွားရပါလိမ့်။

အမှန်တကယ် ဖျားနေတာဆိုလည်း နားချင်နားပါစေဟု မိုးအောင် ကရုဏာတွေ့ တွေးထားသည်။ ။

တမင်လုပ်ကြံပြောတာ ဆိုလျှင်တော့ သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်။ မိုးအောင် က ဖယ်ရီကြိုပို့ စီစဉ်ပေးထားသားပဲ၊ ဖယ်ရီမှာ ဆို ဖြူဖွေးက သက် တောင့်သက်သာ ခေါင်းခန်းထဲ အမြဲလိုက်ပါရတာ၊ တစ်ခါတလေ ကား ပျက်တာကို သည် လောက် အဖြစ်သည်းစရာ မရှိဟု ထင်သည်။ ။

မိုးအောင်လောက် အလုပ်သမားတွေအပေါ် ညှာတာလိုက်လျောတာ ရှိမလား။ ကိုသက်တို့ သန့်ဇင်တို့ ဆို မိုးအောင် ဖြူစင်လွန်းတာကို တစ် ခါတလေ မကျေမနပ်တောင် ဖြစ်ရသေးတာ။

စတိုးကြီးတစ်ခုလုံး ပိုင်နေပေမယ့် ကုမ္ပဏီတွေမှာ ရှယ်ယာဝင်ထား
ပေမယ့် မိုးအောင်ကသူဌေးဂိုက်နှင့် ဘဝင်မြင့်နေတာမဟုတ်၊ နေတတ်
သလိုပဲနေတာ။

စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်ကလေးနှင့် ပုဆိုးတိုတိုနှင့် မိုးအောင်ကို တချို့
ဆို အလုပ်သမားတောင် ထင်နေကြတာ။

အချိန်ရလျှင် ရသလို ကောင်တာဆင်းကာ မိုးအောင်ကလည်း အ
ရောင်းစာရေး ဝင်လုပ်တာပါပဲ။

ဖြူဖွေးကိုမှ ကြော့မော့နေတာမို့ ဆိုင်ရှင်သူဌေးသမီးလေးထင်နေကြ
တာ။

ခက်လည်း ခက်ပါသည် ။

အလုပ်သမားတွေလေးစားဖို့ တစ်ခါတလေတော့ ရှိုးစမိုးနှင့် လူကြီး
ဆန်စွာ ခပ်တည်တည်နေပြရတာမျိုး ရှိသည် ။

ကိုယ်က အများကြီးကို အုပ်ချုပ်ထားရတာ၊ နေတတ်ပါမှ တော်ကာ
ကျမည်။ ဖြူဖွေးက ဘယ်လောက် ဆိုင်ပိုင်ရှင်ပုံစံ ဖမ်းဖမ်း လူရင်းတွေ
ကျတော့ သိနေတာမို့ ပြုံးချင်စရာ ဖြစ်ကုန်၏။

‘ကိုအောင် လာမှာ ဆို ဖြူဖွေး စောင့်နေမယ်’

‘အိုကေ... စောင့်နေလေ’

ဖုန်းချရင်း မိုးအောင် သက်ပြင်းရှိုက်သည် ။

‘ဖျားနေလို့ တဲ့ မေမေရေ၊ တကယ်ပဲလားတော့ မသိဘူး’

‘ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာ ပေါ့ သားရယ်’

မိုးအောင် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲသည် ။

‘မေမေ ဒီနေ့ ဘယ်သွားမလဲ’

‘မသွားတော့ဘူးကွယ်၊ အောက်ထပ်မှာ လဲ အလှူရှိနေတယ် မဟုတ်လား၊ ဝင်းတို့ အိမ်မှာ လေ’

‘ဟာ... ဟုတ်သားပဲ၊ မေမေ ဘယ်လိုသိလဲ၊ သားပြောဖို့ မေ့နေတာ’

‘ခုပဲ သား ရေချိုးနေတုန်း ဝင်းလေး လာပြောသွားတာ’

‘ဟုတ်လား’

‘သား ညနေပြန်လာရင် မွေးနေ့ရှင်လေးဖို့ တစ်ခုခု ဝင်ဝယ်လာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မမေ့နဲ့ နော်’

‘ကောင်းပါပြီ မေမေ၊ မမေ့အောင် ခေါင်းထဲထည့်ထားပါ့မယ်’

မိုးအောင်က ယူစရာရှိတာတွေ ယူသည်။

‘သား... စောစောပြန်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မိုးအောင် ထွက်ခါနီး ဖုန်းက မြည်လာတော့ သွားကိုင်ရမည်။

‘မိုးအောင်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သန့်ဇင် ဘာလဲ... ပြော’

‘ညနေ ကိုသက်တို့ အိမ်မှာ ဆုံမယ်’

‘ကိစ္စက...’

‘ခါတိုင်းလိုပဲ စားရင်းသောက်ရင်း ပြောရင်းဆိုရင်းပေါ့’

‘ဘယ်အချိန်လဲ’

‘မင်းအိမ်ကပဲ စောင့်လိုက်ကွာ၊ ငါနဲ့ ကိုသက် လာခဲ့မယ်’

‘အင်း... ပြီးရော’

‘သားရေ... အလှူရှိတာ မေ့မယ်နော်’

မေမေ လှမ်းအော် သတိပေးသည် ။

‘ဟုတ်တယ် သန့်ဇင်’

‘ဟင်...’

‘ဝင်းရဲ့ မောငလေး မွေးနေ့ရှိတယ်ကွာ၊ ငါအဲဒီအောက်ထပ်မှာ ပဲ ရှိမယ်၊ မင်းတို့ လာခဲ့လေ’

‘ကောင်းပါတယ်’

‘ငါ ခုပဲ ကိုသက်ဆီက ပြန်လာတာ’

‘ဟုတ်လား’

‘ငါ စက်ဘီးဝင်ထားတာ’

‘ထုံးစံအတိုင်း ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား’

‘အင်း...’

‘ဒါဆို ဒါပဲကွာ၊ ညနေ လာခဲ့မယ်’

‘အိုကေ... အိုကေ’

‘မင်းအခု ‘မိုး’ ကိုသွားမှာ လား’

‘သွားတော့သွားမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖြူဖွေးကို ဝင်ခေါ်ရဦးမှာ ကွ’

‘ဖယ်ရီက ဘာဖြစ်လို့ လဲ’

‘ဝပ်ရှော့ရောက်နေတယ်’

‘ဖြစ်ရမယ်လေ၊ ဒီတော့ မင်းကြိုပို့ပေါ့’

‘အဲဒါညစ်နေတာ၊ သူက ဖျားနေတယ်လုပ်နေသေးတာ’

‘အလကားပဲ ဖျားတာ နေမှာ ပါ’

ဖြူဖွေးအကြောင်း သိနေသလို သန့်ဇင်က ရှုတ်ချသည် ။

‘ငါကတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဝင်ခေါ်ရမယ်၊ အခြေအနေအရပဲ’

မိုးအောင်က ညည်းသည် ။

‘မိုးအောင်’

‘ဟေ...’

‘မှတ်မိတယ်နော်’

‘ရွှေခြူးလား’

‘မင်းဘိုးအေ’

‘ဟား... ဟား... ဟား’

မိုးအောင် နောက်တာကို သန့်ဇင် ဒေါပွသွား၏။

‘ငါတို့ နဲ့ ချိန်းထားတာ မှတ်မိရဲ့ လား မေးတာ’

‘အေးပါ... မှတ်မိပါတယ်’

‘မင်းက မေ့တတ်လို့’

‘ရင်ထဲခေါင်းထဲမရောက်တဲ့ ကိစ္စတွေမှ ပါကွာ’

‘တော်တော်ကောင်းတဲ့ မေ့တတ်ခြင်းမျိုးပဲကွ’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့အလိုလိုဖြစ်လာတာ’

‘ရွှေချထား... မင်းမှတ်ဉာဏ်ကို’

‘ကောင်းသားပဲ၊ ကဲ... ငါသွားမယ်၊ ဒါပဲနော်’

‘အေး... အေး... ဖြူဖွေးကို သတိလက်လွတ် ရည်းစားစကားလည်း
ယောင်ပြောမိဦးမယ်’

‘မင်းလို ငကြောင်မှ မဟုတ်ဘဲ’

‘မသိနိုင်ဘူး၊ မင်းလဲ မှန်တာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ဟ... အသားလွတ်ကြီးပါလား’

‘မင်းက ဝင်ကြိုရမှာ စိတ်မပါသလိုလိုနဲ့ ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဝင်ကြိုရကျိုးနပ်အောင် လှုပ်ရှားလိုက်မှာ ’

မိုးအောင်က ရယ်သံနှင့် ပြောသည်။ ။

‘ဘာလဲ... ဆိုင်ထဲခေါ်သွားပြီး ပြုစုလိုက်မှာ လား’

‘မင်းဘကြီး... ဖက်နမ်းပစ်လိုက်မှာ ဟေ့... သိပြီလား’

မိုးအောင် ရိတ်တိပြောလိုက်သည်။ ။

‘သား...’

မေမေက ဝင်ဟန့်တားသည်။ ။ မိုးအောင် ကိုယ်ကြီးမတ်သွားလျက်
တိတ်သွားရသည်။ ။ မေမေ ဆူလိုက်တာကို သန့်ဇင်လည်း ကြားမှာ မလွဲ
မသွေ။

သည် ကောင်ကို စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောချလိုက်တာ ဖြူဖွေးကို
တော့ အားနာမိပါသည်။ ။

‘သားတို့ နော်... စည်းလွတ်ဝါးလွတ်မပြောနဲ့ နော်၊ မေမေ မကြိုက်ဘူး သိလား၊ မိန်းမသားဘက်က နစ်နာမှာ မျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး’

မိုးအောင် ဖုန်းချလိုက်တော့ မေမေက ပြောသည်။ ။

‘ဒီလိုမျိုး ပစ်စလက်ခတ်ပြောတာ မေမေ မကြိုက်ဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့ သားတို့ ချင်း စကားနိုင်လုတာပါ မေမေ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် သူများ သားသမီးကို သားပြောမယားပြော မပြောရဘူးလေ’

‘နောက်ဆို ဆင်ခြင်ပါ့မယ် မေမေ’

မိုးအောင် ခေါင်းညိတ်ကတိပေးရင်း လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။
ဝင်းတို့ အခန်းထဲဝင် ကားထုတ်ဖို့ ပြင်တော့ ဝင်းက ကမန်းကတန်းထွက် လာပြီး...

‘ကိုအောင်... ဖြည်းဖြည်းမောင်းနော်၊ သတိလဲထား’

ဟု ဆိုရင်း လက်ပိုက်ရပ်နေ၏။ မိုးအောင်သွားခါနီးတိုင်း သည် လိုပဲ နှုတ်ဆက်တတ်တာ ဝင်း အကျင့်ပါ။

‘သွားမယ်’

‘အင်း...’

လက်ကာပြရင်း နှုတ်ဆက်ရ၏။ ကားမောင်းလာရင်းမှ သူ တွေးမိသည်။ ။

ကိုယ် မြတ်နိုးလွန်းစွာ လက်ထပ်ယူထားသည့် ကိုယ့်ဇနီးလေးသာ သည် လို နှုတ်ဆက်လက်ပြကျန်ရစ်လျှင်...

တွေးကြည့်ရုံနှင့်ရင်ထဲနွေးသွားသည်။ ။ အဲသည် လို အနေအထားကို

လည်း အရွယ်ကြောင့်လားမသိ၊ သူ မကြာခဏ တောင့်တလာမိသည်။ ။

သည် လိုအတွေးမျိုး ခုတလော ခဏခဏပေါ်လာတတ်သည်။ ။ သို့
ပေမယ့် ရင်ခုန်ညွတ်ဖူးသော အမျိုးသမီးကျတော့ ရှိမလာသေး။

နှလုံးသားကို လိမ်ညှာခိုင်းပြီး လုပ်ကြံဖန်တီးယူလို့ ရမှာ တဲ့ လား၊
ကိုယ့်နှလုံးသားက ခေါင်းမာသည်။ ။

ဖြူဖွေးတို့ နေထိုင်ရာ ရန်ကင်းတိုက်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ဟွန်းကို ဆ
က်တိုက်တီးပစ်သည်။ ။

ဖြူဖွေးက ဝရန်တာမှ အရင်ငွေကြည့်သည်။ ။ ပြီးမှ ဆင်းလာ၏။ မိုး
အောင် လှမ်းအကဲခတ်ရင်း ဝေခွဲရခက်နေသည်။ ။ ဖြူဖွေးကအနွေးထည်
ပန်းရောင်လေးတော့ ဝတ်ထားသား၊ ဟန်ဆောင်လွှမ်းထားတာလား
တော့ မသိနိုင်။

‘ဖြူဖွေးစောင့်နေတာကြာပြီ’

‘အင်း... ထွက်ခါနီးမှ ဖုန်းလာနေတာနဲ့ ’

ဖြူဖွေးက နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။ နှုတ်ခမ်းနီ ပန်း
ရောင်လေးနှင့် မျက်ခွံမှာ လည်း ပန်းရောင်ခြယ်ထားတာမှန်ထဲကတစ်
ဆင့် လှမ်းမြင်ရသည်။ ။

နေထိုင်မကောင်းလည်း အဖျားသွေးဝင်နေလည်း ဒါမျိုးကျတော့ မ
မေ့ပါလား။ မိန်းကလေးတွေ သည် လောက်တောင် အရည်အချင်းရှိကြ
သလား။ ကိုယ်ကတော့ နေမကောင်းလျှင် အိပ်ရာထဲ ပစ်လွှဲနေချင်တာ။
ကော်ဖီသောက်ဖို့ ဆံပင်ဖြိုးဖို့ တောင် စိတ်မပါတော့။

အင်းလေ... စိတ်ဓာတ်ပါပဲ၊ ကွာခြားတာ စိတ်ဓာတ်ပဲနေမှာ။ ။ လူတ
စ်ယောက်နှင့် လူတစ်ယောက် ဘယ်လိုလုပ်စိတ်ချင်းတူနိုင်မလဲ။

‘ကိုအောင့်ကို အားနာတယ်’

‘ရပါတယ်ဗျာ’

ကားလေးကို ညင်သာစွာပဲ မောင်းလာခဲ့သည်။ ။

‘မနက်ပိုင်းဆို ဘတ်စ်ကားတွေက သိပ်ကျပ်တာ၊ နေမကောင်းရင် မတိုးချင်ဘူး၊ ကားကဘယ်နေ့လောက်မှ ပြီးမလဲမသိဘူး’

‘နေ့ခင်းကျရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားမေးရမှာ ပေါ့’

မိုးအောင်က အရေးကြီးသောအလုပ်တစ်ခုအဖြစ် ခေါင်းထဲထည့်လိုက်ပုံနှင့်ပြော၏။

‘ကိုအောင်... ဘယ်အချိန်ပြန်မလဲ’

‘မပြောတတ်သေးဘူး’

‘ဒုက္ခများ ပါတယ်လေ၊ အပြန်ကျရင် လေးဘီးနဲ့ ပဲ ပြန်ပျံ့မယ်’

မိုးအောင်က ဘာမှ ထပ်မပြောတော့။

‘အန်တီ ဆီလဲ မရောက်တာကြာပြီ’

‘လာလည်ပေါ့’

‘အန်တီလဲ လုံးဝကိုမလာတာ’

‘မေမေက အိမ်မှာ အနေများ တယ်’

‘ဖေဖေက မေးနေသေးတယ်’

‘အင်း... ပြောပြလိုက်မယ်’

သူနှင့် ဖြူဖွေး စကားပြောနေကြတာ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း။ မိုးအောင် စိတ်မပါဘဲ ဟန်မဆောင်တတ်၊ အပေါ်ယံ အချို့ဖြူးတာမျိုးလှ

ပ်မှ မလုပ်တတ်တာ။

စိတ်ပါပြီဆိုလျှင်လည်း ဘေးလူသိအောင် ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်။

‘ကိုအောင့်ကို မေးရဦးမယ်’

‘မေးလေ’

‘ညနေ မွေးနေ့သွားရမှာ ဆို’

‘ဟုတ်တယ်၊ မေမေ ပြောတာလား’

‘အင်း... မွေးနေ့လက်ဆောင်ဝယ်ဖို့ မေ့နေမှာ စိုးလို့ တဲ့ ’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ မေမေက တော်တယ်၊ ကိုယ် မေ့တတ်မှန်းသိလို့ ဖြူဖွေးကိုပါ သတိပေးလိုက်တာ’

‘အဲဒီတော့...’

‘ဒီလိုလုပ်လေ... ဆိုင်ကပဲယူလိုက်ဗျ ကျွန်တော့်စာရင်းထဲထည့်လိုက်၊ ပက်ကင်လှလှပါ လုပ်ထားပေး၊ မထူးပါဘူး၊ ကားထဲပါ တစ်လက်စတည်း ထည့်ထားပေးဗျာ’

‘ကောင်းပါပြီရှင်၊ တန်ဖိုးက...’

‘သုံး လေး ငါးရာတန်လောက်’

‘အဲဒါဆို ဘာထည့်ရမှာ လဲ၊ တီရှပ်လား’

‘ကောင်းတာလုပ်၊ မွေးနေ့ရှင်က အသက်ဆယ့်ခုနှစ်၊ ဆယ့်ရှစ် ချာတိတ်ဗျာ၊ ဖြူဖွေးပဲ ကြည့်စီစဉ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မိုးအောင် လွှဲထားလိုက်၏။ သူက အလုပ်များ တာ။ ဒါတွေ ဘယ်လို

လုပ်ပေးနိုင်ပါ့မလဲ။

ခုလိုကျတော့လည်း ဖြူဖွေးက အားကိုးရသား။ ကောင်းတာလေးတွေ ရှိနေလို့ လည်း သူ ဖြူဖွေးကို မလွဲသာ မရှောင်သာ သွားခေါ်ခဲ့ရတာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမက မိုးအောင် ဖွင့်ထားသည့် စတိုးဆိုင်ကြီး တစ်ခုလုံး၏ မန်နေဂျာ။ ခေါင်းစားသော အရှုပ်ဆုံးသော အလုပ်နေရာကို ယူထားပေးတာ။

လုပ်တာ ကိုင်တာကလည်း တိကျသေသပ်သည် ။ စိတ်ချရသည် ။ မှားယွင်းပေါ့ဆတာမျိုး တစ်ခါမျှမရှိခဲ့။ အလုပ်နိုင်နင်းသော အမျိုးသမီးပါ။ မိုးအောင် မသွားလည်း ရသည် ။ ဖြူဖွေးနှင့် အစစလွှဲထားလို့ ရသည့် အနေအထားမျိုး။

မေမေကလည်း သည် လို အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ပြေလည်စေချင်တာ။ သို့သော်လည်း ဖြူဖွေးကို ချွေးမတော်ချင်သည် ဟု တော့မေမေ မပြောဖူးခဲ့။ ဝင်းတစ်ယောက်ကိုသာ မေမေက သမီးလို သံယောဇဉ်ကြီးတာ။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည် ။ ဝင်းကပဲ အနီးကပ် လိုအပ်တာ လုပ်ပေးနေတာ။ ဈေးကြိုမှာ တာကအစ၊ စကားလာပြောနေတာ အဆုံး မေနှင့် အတည့်ဆုံး မိန်းကလေးပါပဲ။

ဝင်းက ဣန္ဒြေလည်း ကြီးတော့ မေမေက ပိုအမှတ်ပေးသည် ။

‘သားရယ်... ရုပ်ကလေး သိပ်မလှတာကလွဲရင် ဝင်းက အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

မေမေက တိတိလင်းလင်း သုံးသပ်သည် ။

‘မှုန်နေအောင် လှနေလည်း ဗိုက်ပြည့်တာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘သားကတော့ ကြွေရုပ်လေးလိုမှ ’

မေမေ အသည်းယားအောင် သူ စသည် ။

‘ကြွေရုပ်လေးလိုလှရင် ကြွေရုပ်လေးလိုဂရုစိုက်နေရမှာ ’

‘အဲဒါ ပျော်စရာမကောင်းဘူးလား မေမေ’

‘သားနော်... ကတ်ကတ်သတ်သတ်၊ သိပ်လှရင်
မာနပါကပ်ပါလာမှာ ၊ သားကိုနိုင်မှာ ’

‘နိုင်ပါစေပေါ့ မေမေရယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ’

‘ခွေးလေး...’

မေမေက ချစ်စနိုးခေါ်သည် ။ တစ်ခါတလေ ‘သားလေး... သားလေး’
’ ဟု မေမေက ခေါ်တတ်တာကို ဝင်းက လှောင်ပြီးလေး ပြီးတတ်သည်
။

မိုးအောင်ကလည်း အမြင်ကတ်စရာကောင်းအောင် သားသားက...
သားသားကနှင့် သားချင်းထပ်ကာခွဲပစ်လိုက်သည် ။

အဲဒါကြောင့်လည်း သန့်ဇင်တို့ ကိုသက်တို့ က လူရှေ့သူရှေ့ရောက်
လာလျှင် သူ့ကို ‘သားလေး’ဟု ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ခေါ်ကာ နှိပ်တ
တ်တာ။

ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်တော့ ဖြူဖွေးက အရင်ဆင်းသည် ။ သူနှင့် ဖြူ
ဖွေးရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်လာကြတော့ အရောင်းစာရေးမလေးတွေ
ကွက်ကြည့်... ကွက်ကြည့်။

စူးစူးစမ်းစမ်းလိုက်ကြည့်ကြတာ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မိုးအော

င် မျက်နှာတင်းသွားရသည်။ ။

‘မမဖြူဖွေးလေးက ပိုင်တယ်တော့၊ ဆိုင်ရှင်သူဌေးကြီး ဖယ်ရီနဲ့ ပါလာတာ၊ ငယ်တို့ တော့ ကားတိုးဝှေ့စီးခဲ့ရတယ်သိလား၊ မနာလိုဘူးနော်’

ငယ်ငယ်ဆိုသည့် ကောင်မလေးက သူ လှေကားတက်နေတာတောင် မဆုံးသေး စူးစူးကျယ်ကျယ် ပြောနေလိုက်တာ။

မိန်းကလေးတွေ သိပ်ခက်ပါလား။

‘မဆွတ်ခင်က ညွတ်တာ’ ဆို တော်သေး၊ အခုဟာက မဆွတ်ချင်မှန်း သိလျက်နှင့် အတင်းညွတ်ပေးနေတာ။
